

Arrest

nr. 49 872 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. CORNETTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 december 2009 het Rijk binnen en diende op 22 december 2009 een asielaanvraag in. Op 4 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U verliet uw land van herkomst op 8 Tahsas 2002 Ethiopische kalender (EK) (17 december 2009 Gregoriaanse kalender, GK). U was niet vergezeld van enig familielid. U kwam op 21 december 2009 GK in België aan, waar u op 22 december 2009 GK het statuut van vluchteling aanvroeg. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Volgens uw verklaringen bent u Amhaars langs vaderszijde en Oromo langs moederszijde. U werkt sinds Meskerem 2000 EK (september-oktober 2007 GK) bij de federale politie. Na 10 maanden training in de politieschool van Kolfe, werd u naar Sendafe gestuurd als bewaker. Op 22 Nehase 2001 EK (28 augustus 2009 GK) kreeg u samen met drie andere collega's de opdracht om vier officieren van een speciale interventie-eenheid uit Adis Abeba te ondersteunen. Er werd jullie een huis getoond

waar volgens uw informatie medewerkers van het OLF zouden verblijven. Tijdens een vergadering werd uitgelegd dat deze OLF medewerkers de bevolking zouden opruien in de aanloop van de komende parlementsverkiezingen. Jullie opdracht was om deze OLF-leden te vermoorden. U weigerde de opdracht omdat u vond dat het uw taak niet was om burgers te doden. Ook een collega van u, Yigermal Admassu, weigerde deze opdracht. Jullie werden na de vergadering niet toegelaten naar jullie eenheden terug te keren, maar opgesloten in een cel in Sendafe. Uw overste zei dat ze de zuivering binnenin het politiekorps zouden beginnen. Dezelfde avond werden jullie overgeplaatst naar het 3e politiekantoor van Adis Abeba. U werd daar herhaaldelijk ondervraagd over uw betrokkenheid bij het OLF. Tijdens de ondervraging werd u gefolterd en mishandeld. Op 30 Tikimt 2002 EK (9 november 2009 GK) werd u terug naar Sendafe gebracht en in een geheime cel opgesloten. U werd veelvuldig geslagen en u kreeg nauwelijks voedsel. Op 3 Hidar 2002 EK (21 november 2009 GK), slaagde u erin om met de hulp van een vriend, Ashenafi Legesse, te ontsnappen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet politiek actief was. Tijdens de parlementsverkiezingen van Ginbot 1997 EK (mei 2005 GK) bent u niet gaan stemmen en nam u niet deel aan demonstraties, die overal in het land plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). In verband met het OLF blijkt u geen enkel OLF-lid in Nazareth te kennen en kan u niets zeggen over de organisatie van het OLF in Nazareth, waar u uw hele leven woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat u valselijk beschuldigd werd van lidmaatschap van het OLF nadat u geweigerd had aan een moordcommando deel te nemen. **Over uw deelname aan dit moordcommando legt u echter uiterst vage en inconsistente verklaringen af, waardoor niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.**

U verklaart dat u door uw overste geselecteerd werd om 4 leden van het OLF te vermoorden. U kan echter niet verhelderen waarom u geselecteerd werd voor die taak (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), terwijl u toch nooit opgeleid werd om deel uit te maken van een moordcommando. U stelt in eerste instantie dat u mogelijk geselecteerd werd omdat u een loyale agent was (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer u echter wordt gevraagd waarom men iemand zou selecteren die reeds een formele waarschuwing had gekregen omdat hij opkwam tegen het mishandelen van de gevangenen, draait u uw verklaring volledig om en stelt u dat u waarschijnlijk geselecteerd was omdat ze u wilden uitschakelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Waarom men u zou willen uitschakelen blijft echter eveneens volledig onduidelijk. U was tot vóór uw weigering deel te nemen aan het moordcommando nooit verdacht geweest van banden met het OLF (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook het feit dat u ooit een formele waarschuwing kreeg omdat u opkwam tegen de mishandeling van gevangenen kan moeilijk aanzien worden als een reden om u uit te schakelen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u toe dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn en dat u niet kan verhelderen waarom u voor de taak geselecteerd was (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).

Ook over de aard van de opdracht legt u inconsistente verklaringen af. U kan niet verduidelijken waarom de vier getrainde officieren van 'Federal Criminal Investigation Department' de hulp of steun van vier onervaren agenten nodig zouden hebben gehad of waaruit jullie rol precies zou bestaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaart hierover dat jullie aanwezigheid in het commando vooral een training voor jullie moest zijn en dat jullie een gelijkaardige training zouden krijgen als de officieren indien jullie in de missie zouden slagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is echter hoogst merkwaardig dat u hierover met geen woord repte wanneer u kort daarvoor tijdens hetzelfde interview uitgebreid vragen werden gesteld over de reden waarom u geselecteerd werd voor de missie (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), indien de missie inderdaad een test was voor jullie om geselecteerd te worden voor een meer doorgedreven training. Bovendien is het op zich reeds weinig aannemelijk dat een commando dat uit Adis Abeba gestuurd wordt om een geheime moordopdracht uit te voeren, het gezelschap van vier onervaren lokale politieagenten zou krijgen met als louter doel deze agenten een eerste training te geven. Men zou in tegendeel verwachten dat onervaren agenten slechts in het veld meegestuurd worden om ervaring op te doen nadat ze eerst al een aangepaste training doorlopen hebben.

Over de manier waarop de leden van het OLF gedood moesten worden legt u ook vage verklaringen af. U stelt dat jullie ze met een kalashnikov moesten doden, maar dat u geen verdere details kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt waarom ze niet eerst gearresteerd werden, kan u hierop evenmin een antwoord geven. Eerst bevestigt u dat ze eerst gearresteerd zouden worden om het vervolgens weer te ontkennen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Indien u inderdaad geselecteerd was voor een moordcommando in Ethiopië, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u de context en de opdracht op een meer precieze en consistente wijze zou kunnen toelichten.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten (vier foto's en een medisch attest) kunnen het bovenstaande niet wijzigen. De vier foto's vormen een aanwijzing dat u in Ethiopië voor de politie werkte, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De medische problemen vermeld in het attest ten slotte, houden geen rechtstreeks verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de "Schending van de rechten van verdediging".

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit middel is derhalve niet dienstig ingeroepen.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan "van het motiveringsbeginsel ten gevolge van de laakbare ondervragingsmethode".

2.5. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit niettegenstaande een politiemans belang van identificatie kent. Verzoeker verklaarde "Ik heb een Kebele ID, dat ik thuis achterliet", doch biedt geen aannemelijke verklaring waarom hij deze nog steeds niet neerlegt, temeer nu hij nog contact heeft met Ethiopië en zijn vader erin slaagde "de foto's op te sturen maar niet de ID" (gehoorverslag CGVS, 11.03.2010, p.4-5). Verzoeker schiet te kort in zijn medewerkingsplicht gezien het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit van verzoeker, zeker in het licht van zijn baan.

3.2. Verzoeker beweert in Ethiopië te zijn vervolgd, opgesloten en mishandeld omdat hij er als "agent bij de federale politie" een opdracht had geweigerd "om met 4 mensen van Oneg afkomst af te rekenen" en daarop beschuldigd werd "van lidmaatschap van Oneg" (vragenlijst, p.1-2) en "dat ik een surrogaat van het OLF was en dat ik kennis had van het OLF in Sendafa en ze wilden mij dwingen namen te zeggen" (gehoorverslag CGVS, 11.03.2010, P. 4-5). De asielaanvraag werd afgewezen omdat het asielaanvraag ongelooftwaardig voorkomt en verzoeker bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde.

3.3. Verzoeker betoogt dat hij "werd ondervraagd door een tolk die de Amhaarse taal niet naar behoren beheerste, zodat zich naar aanleiding van de ondervraging ernstige problemen stelden om de nuances van de verklaring van verzoeker correct weer te geven. De vragen werden niet correct vertaald en waren voor interpretatie vatbaar, waardoor ook de antwoorden die verzoeker hierop gaf genuanceerd waren.

Als dan nieuwe vragen gesteld werden over hetzelfde onderwerp dan werden de antwoorden onmiddellijk als vaag en inconsistent bestempeld.”

3.3.1. Er dient echter te worden vastgesteld dat ter verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep, aangegeven werd dat eventuele problemen gemeld moeten worden en verzoeker bovendien de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker ter verhoor enkel aangaf dat hij problemen heeft met zijn gezondheid, maar dat hij geen enkele opmerking heeft gemaakt over taalproblemen en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Uit het gehoorverslag blijken geen taalproblemen maar wel dat de communicatie vlot verliep. Verzoekers opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar vindt bovendien geen grondslag in het administratieve dossier noch wordt ze op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.3.2. Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij de commissaris-generaal verwijt een “*laakbare ondervragingsmethode*” te hanteren. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen immers een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Voor zover verzoeker zijn asielrelaas niet adstrueert met bewijsstukken heeft de commissaris-generaal terecht verzoeker uitvoerig ondervraagd zodat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn voorgehouden asielrelaas nauwgezet toe te lichten. De aan verzoeker gestelde vragen zijn duidelijk en relevant nu zij de kern raken van zijn asielaanvraag.

3.4. Verzoeker betwist dat hij vage en inconsistente verklaringen aflegde en bestempelt de bestreden motivering als “*woord-spielerei*!”. Verzoeker licht toe dat zowel op de vraag “*waarom verzoeker voor deze opdracht werd aangeduid*” als op de vraag “*waarom vier getrainde agenten hulp en bijstand nodig zouden hebben van onervaren agenten*” hij “*geen zeker antwoord geven*” en hij “*geen details*” kent over “*hoe deze mensen vermoord dienden te worden*” en “*waarom ze niet eerst gearresteerd werden*”. Verzoeker bevestigt dat hij “*alleen maar vermoedelijke motieven aanhalen*” kan en aldus zijn onwetendheid. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk menen terecht beroep te kunnen doen op internationale bescherming wanneer hij noch zijn identiteit, noch zijn hoedanigheid van politiemann, noch zijn betrokkenheid bij een specifieke opdracht kan aantonen, noch het politieke en criminele karakter van de opdracht. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zijn asielrelaas op een nauwkeurige, zorgvuldige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de Belgische asielinstanties zodat deze in staat zouden zijn om zijn asielaanvraag te beoordelen. Op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Het is niet ernstig dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vervolging en arrestatie dermate vaag en hypothetisch zijn, temeer nu dit de kern uitmaakt van zijn asielaanvraag en hijzelf als politiemann hiermee bekend dient te zijn. Verzoekers verklaringen blijven louter ongestaafde beweringen die gezien hun vaagheid en tegenstrijdigheid, verzonnen voorkomen.

3.5. De vrees van verzoekende partij moet overigens niet alleen subjectief bij haar aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), wat impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Dit is in casu niet het geval. Verzoeker toont niet aan waarom hij als eenvoudig bewaker werd aangeduid voor een belangrijke en clandestiene opdracht om opposanten te liquideren, temeer nu de Ethiopische politie volgens verzoekers verklaringen, voor dergelijke missies over een professionele, gespecialiseerd eenheid zou beschikken. Verder blijkt uit het gehoorverslag enerzijds dat verzoeker een loyaal burger is die uit dienstbaarheid federaal agent werd (“*Waarom besloot u bij de politie te gaan? Ik had interesse, ik wil mijn gemeenschap dienen en de politie is een goede manier om je gemeenschap te dienen, De politie is een openbare intelling, het beschermt de burgers en verzekert de belangen van het land, het bevecht misdaden*”, gehoorverslag CGVS, 11.03.2010, p.6-7) en anderzijds dat hij “*nooit politiek actief*” was en onbekend en ongeïnteresseerd is in de Oromo-cultuur en politiek (“*ze hebben hun eigen traditie en viering die ik niet goed ken*”, gehoorverslag CGVS, 11.03.2010, p.6-7). Verzoeker toont bijgevolg niet aan waarom iemand met zijn profiel toch een toegemeten politiek profiel zou krijgen, noch waarom hij een dermate groot gevaar voor de veiligheid van het regime zou

uitmaken dat hij hiervoor vervolgd zou worden en internationale bescherming moet zoeken. De Ethiopische autoriteiten kunnen immers zoals de Belgische asielinstanties, slechts vaststellen dat verzoeker onbekend is met de Ethiopische politiek en bovendien loyaal is aan het regime. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas.

3.6. De neergelegde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet vitiëren. Uit de neergelegde foto's waarop verzoeker wordt afgebeeld in uninform en met een wapen kan hoogstens worden afgeleid dat verzoeker ooit een politionele of militaire functie uitoefende of legerdienst deed. Uit de medische attesten blijkt dat verzoeker lijdt aan hepatitis B, en hiervoor medicatie voorgeschreven krijgt. Waar het verzoekschrift stelt dat *"De medische problemen beschreven in het attest zijn wel degelijk gelinkt aan de vluchtmotieven, gezien zij een gevolg zijn van de mishandelingen"* is niet onderbouwd en bovendien strijdig met zijn eerdere verklaringen ter verhoor bij de commissaris-generaal dat *"Volgens de dokters heb ik het probleem reeds lang, maar op het moment dat het gediagnosticeerd werd en mij een behandeling van één jaar werd voorgeschreven, werd ik gearresteerd en werd de behandeling onderbroken"* (gehoorverslag CGVS, 11.03.2010, p.2). Verzoekers medische problemen houden derhalve klaarblijkelijk geen verband met zijn asielrelaas, dit document kan dan ook evenmin nuttig worden aangevoerd.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Waar het verzoekschrift stelt dat *"Zelfs als de stelling van het Commissariaat-Generaal zou worden gevolgd (en het vluchtelingenrelaas niet zou worden geloofd) dan zou het verlaten van het politiecrops zeker als desertie worden aanzien wat op zich al een ernstig risico zou inhouden voor verzoeker"* dient te worden vastgesteld dat verzoeker tot dusver in de loop van zijn asielprocedure nooit gewag heeft gemaakt van enige vrees omwille van desertie en dit nieuw motief geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen, hetgeen een essentieel kenmerk is van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Deze desertie kan hoe dan ook niet overtuigen nu verzoeker zijn identiteit niet aantoot, noch zijn actieve dienst bij de politie, noch zijn voorgehouden problemen binnen de politie en hij geen concrete elementen aanbracht die een desertie kunnen aantonen. Dit bijkomend motief komt dan ook opportunistisch voor.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK